

"...ved den Hellige Ånds hjelp"
Asbjørn Aavik - Åndens Tempel

Der er to sider ved vårt liv med Kristus. Han sa det selv på denne måte: "*Bli i meg, så blir jeg i eder.*" ([Johs 15, 4](#)). Det var dette siste: "så blir jeg i eder", som Herren selv gjerne ville tale med oss om gjennom disse blader.

Grenen er i stammen. Det er begynnelsen, og det evig vedvarende. Men treets kraft er også i grenene. Det og må være evig vedvarende. For er ikke saften der, visner grenen og bærer ingen frukt. "- Gren på meg som ikke bærer frukt -". Slik talte Jesus en gang da han var inne på dette emnet. Enda i ham, men uten frukt. Da er den hemmelige død allerede virksom. Det er begynnelsen til slutten. . .

Som Herren i avskjedstalene i Johannes-evangeliet taler med disiplene om denne sannhet, denne hemmelighet: "så blir jeg i eder", åpenbarer han for første gang for dem sannheten om den Hellige Ånd.

Og jeg vil bede Faderen, og han skal gi eder en annen talsmann, forat han kan være hos eder evindeligg, sannhetens Ånd, som verden ikke kan få, for den ser ham ikke og kjenner ham ikke. I kjenner ham, for han blir hos eder og skal være i eder. [Joh 14,16-17](#)

Her sier Jesus klart og tydelig at denne guddommelige iboen, dette at han vil bli i oss, skjer ved den Hellige Ånd. Den guddommelige iboen er den Hellige Ånds iboen. Ånden skal ta Kristi plass på jorden. - Gi eder en annen talsmann, sa Jesus. Selv gikk han tilbake til Faderen. Løftet gjelder hans disipler og deres samfunnsliv med ham. Når han så videre taler med dem om tjenesten de har fått - om oppgaven som ligger foran dem nå - sier han det slik:

Og når han (den Hellige Ånd) kommer, skal han overbevise verden om synd og om rettferdighet og dom. [Joh 16,7 flg.](#) Han begynner dette slik: Men jeg sier eder sannheten. - Hvilken sannhet - sannheten om hva?

Jo, sannheten om den Hellige Ånd. - Når han kommer. -

Der foran Jesus satt i den stund de menn han kalte ved begynnelsen av sitt virke på jorden, flokken som skulle bringe budskapet om hans død og oppstandelse utover jorden. De var ferdige med sin skolegang. Utdannelsen lå bak dem nå. De skulle ta fatt på sin livsoppgave. Men Herren ber dem flytte seg litt til side, så det blir plass for en annen.

Han sier ikke: Når nå dere kommer utover jorden, dere som har lært av min egen munn, fulgt meg, så -. Nei, Jesus sier det slik: Når han, talsmannen, kommer, da overbevises verden om synd, om rettferdighet og om dom.

Men Herren vet også at dette mål når Ånden bare ved og gjennom disse menn. De skal være boligen, redskapet. Men de hellige Guds menn talte drevet av den Hellige Ånd. ([2 Pet 1,21](#)).

Som vi så kommer over i Apostlenes gjerninger, finner vi at dette oppfylles. Lukas sier at Jesus gjentok løftet like før han ble opptatt til himmelen. *Men I skal få kraft idet den Hellige Ånd kommer over eder, og I skal være mine vitner både i Jerusalem og i hele Judea og Samaria og like til jordens ende.* [Ap. gj. 1,8](#).

Så opplever disiplene pinsefestens dag. Den Hellige Ånd kommer etter Herrens løfte til den lille forsamling på salen. Og ikke bare det. De blir alle fylt med den Hellige Ånd. (Se kap. 2,4). Og virkningen - resultatet? Jo, dette:

- - *Og med stor kraft bar apostlene fram vitnesbyrdet om den Herre Jesu oppstandelse, og det var stor nåde over dem alle.* [Ap. gj. 4,33](#).

Ikke vitnesbyrd om den Hellige Ånd var det de bar fram. Vi vil merke oss det allerede nå. Nei, det var et vitnesbyrd om Jesus Kristus og hans oppstandelse. Resultatet av denne åndsutgytelse var "stor kraft" i vitnesbyrdet om Jesus. Dette hadde Herren sagt dem allerede hin kveld: Han (Ånden)

skal herliggjøre meg. ([Joh 16,14.](#))

Om de første diakoner som ble valgt i den første kristenmenighet i Jerusalem, står det: De valgte Stefanus, *en mann full av tro og den Hellige Ånd.* - ([Ap.gj.6.5.](#))

Dette var i den første menighet det viktigste - selv en diakon som skulle tjene ved bordene, måtte være fylt av den Hellige Ånd. Så alvorlig hadde de tatt Herrens ord til hjertet. Slik var det da evangeliet brøt seg vei ut fra sin vogge i Palestina utover mot alle folkeslag. I dag har vi visst glemt det. Vi har de vel utbygde kirkesamfunn, de store organisasjoner. Apparatet er i orden. Men hvor er kraften - kraften som gjorde at Peters tale skar tusener av menn i hjertene - som fikk stedet hvor de bad, til å ryste og skjelve? Hvor er vitnene i dag med aposteltidens åndsmakt?

I den fargede, ikkekristne verden skjelver jorden litt i dag, der hvor de fargede vitner går fram i noe av aposteltidens kraft og varme. Men innen den gamle kristenhet er det så stille.

Kirkesamfunnene må vi ha. Organisasjonene må vi ha. Men Herrens ild faller aldri på apparater, men på mennesker. Herren salver ikke planer, men menn. Det er mennesker Herren speider etter - menn og kvinner såpass sønderknust og bøyet at han kan stige inn med hele guddommens fylde og kraft.

- *De var ikke i stand til å stå seg mot den visdom og den Ånd han (Stefanus) talte av.* Ap. gj. 6,10.

Om disse første menighetene etter pinse står det at de vokste ved den Hellige Ånds hjelp.

- Ved den Hellige Ånds hjelp. Det var dette Åndens arbeid - denne hjelp - i menigheten og i den enkelte troendes liv, vi gjerne ville tale med hverandre om nå.

Dette fortelles om Moody:

Ved den store verdensutstillingen i Chicago ville han gjerne nytte høvet til å nå alt folket som kom, med evangeliet. Han fikk reist et stort telt i nærheten av utstillingsplassen, og prøvde å få tak i de beste predikanter han visste om. Blant andre inviterte han en prest fra England, en mann han hadde lært å kjenne der, og som han satte meget høyt som forkynner.

Under et møte i teltet da denne mannen talte, satt Moody sammen med R. A. Torrey helt bakerst i teltet. Mot slutten av talen dytter Moody Torrey i siden: Bli med ut!

Utenfor teltet stanser disse to Herrens store vitner, og Moody ser på sin venn med sorg i blikket:

- He has lost his unction, sier han. - Han har tapt sin salvelse, sin kraft. Jeg kjøper like godt returbillett til ham.

Jeg undres hvor mange av oss Herrens vitner i dag han ønsket det ble kjøpt returbillett til. - Fordi vi har tapt vår salvelse - vår kraft.

Dette hamrer iallfall i mitt eget lille hjerte, som jeg nå er på vei mot Østen enda en gang. -

Et tempel for den Hellige Ånd

Vet I ikke at I er Guds tempel, og at Guds Ånd bor i eder --? [1 Kor 3,16.](#)

Eller vet I ikke at eders legeme er et tempel for den Hellige Ånd, som bor i eder, og som I har fra Gud, og at I ikke hører eder selv til? [1 Kor 6,19.](#)

Herren befalte Moses å reise tabernaklet i ørkenen. Da det var ferdig, tok han det til sin bolig. Dette berettes i 2. Mosebok, og slutter slik: *Således fullendte Moses verket. Da dekket skyen sammenkornstens telt, og Herrens herlighet fylte tabernaklet ([2 Mos 40,33-34](#)).*

Senere, da paktesfolket hadde fått feste i løftets land, befalte Herren Salomo å bygge tempel. Da det en dag var ferdig i all sin prakt, ble det hans nye bolig. I beretningen om denne tempelinnvielsen står det: *Så skjedde det at da prestene gikk ut av helligdommen, da fylte skyen Herrens hus. Og for skyens skyld kunne prestene ikke bli stående og gjøre tjeneste, for Herrens herlighet fylte huset. - ([1 Kongebok 8,10-11](#)).*

Tabernaklet i ørkenen var bare midlertidig. Intet er igjen av det i dag. Templet Salomo bygde, er heller ikke mer. Men så skriver Paulus til de troende i Korint:

- Vet I ikke at I er Guds tempel?
- Og at Guds Ånd bor i eder -?

Ut fra Hebreerbrevet vet vi at Herren er gått inn i det himmelske tabernakel: Vi har en sådan yppersteprest som satte seg ved høyre side av majestetens trone i himlene, med prestelig tjeneste i helligdommen, det sanne tabernakel. ([Hebr 8,1-2](#)).

Herren åpenbarer for oss to sider ved guddommens bolig når han sier ved profeten Esaias:

1. "I det høye og hellige bor jeg." -

Det forstår vi. Så opphøyet må den Helliges bolig være.

2. "Og hos den som er sønderknust og nedbøyet i ånden, for å gjenopplive de nedbøyes ånd og gjøre de sønderknustes hjerte levende." - - ([Esaias 57,15](#)).

Det er dette siste Paulus taler om, og det var også dette vi gjerne ville tale litt med hverandre om nå.

Den Hellige Ånd tar bolig i våre hjerter

Det som skjer i vekkelens time, er at den Hellige Ånd tar til å gjøre sin gjerning. Oppvekkelsen er alltid Åndens verk, etter det Herrens ord vi før har nevnt. - Når han kommer, skal han overbevise - verden.

Vi som forkynner, kan bevise mange ting for dem som hører oss - både i møter og i private samtaler - alt med mer og mindre dyktighet. Men den Hellige Ånd alene kan overbevise et menneske, slik at det knust og tilintetgjort bryter sammen - overgir seg.

Da har Ånden nådd sitt første mål - har overbevist om synd.

Men hans gjerning slutter ikke der. Han kaster nå med ett hele herlighetens lys over nådestolen, over Kristi fullbrakte verk, over korset, over Kristus selv. Og det stakkars sønderknuste menneske får skue inn i hele frelsens fylde.

Da har Ånden nådd sitt andre mål - han har fått overbevise om rettferdighet. Det vakte menneske får oppleve tilgivelsen, syndenes forlatelse, renselsen.

I den stund skaper Gud i oss et rent hjerte. Slik uttrykker David det, og det ord han der bruker for "å skape", er det samme som er brukt i skapelses-beretningen. Det vil igjen si; ikke noe gammelt som pusses på, men noe helt nytt som skapes - fødes.

Dette rensede hjertet tar så den Hellige Ånd til sin bolig. Det er hans tredje mål. Den rene Ånd (duen) fra den rene himmel flytter inn der.

- Og jeg i eder, sa Jesus.

I den stund opplever et menneske sannheten av dette Bibelens ord: *Ånden selv (Den Hellige Ånd) vitner med vår ånd at vi er Guds barn.* [Rom 8,16](#).

Dette forkynner Peter klart og tydelig for oss: Peter sa til dem:

Omvend eder; og enhver av eder la seg døpe på Jesu Kristi navn til syndenes forlatelse, så skal I få den Hellige Ånds gave. [Ap. gj. 2,38](#).

Merk de tre trinn her:

1. Omvend eder!
2. La eder døpe på Jesu Kristi navn til syndenes forlatelse!
3. Så skal I få den Hellige Ånds gave.

Åndens vitnesbyrd. Vi husker dette:

Først vitnet den utestengte Ånd ved hjertets dør: Du går fortapt. Du har syndet. Du er uren. - Ved dette kom uroen inn i vårt liv - vekkelens smerte. Ånden vitnet med min ånd at jeg var fortapt.

Men etter at Ånden hadde tatt bolig i mitt hjerte, tok han til å vitne med min ånd at nå var jeg et Guds barn.

Det er dette Bibelen kaller frelsesfryd, eller barnekårets Ånd som roper Abba! Fader! Det var disse tonene som var så sterke og varme den første tid i ditt og mitt kristenliv - barnefryden. Hos mange av oss er visst disse toner stilnet - denne fryd er blitt borte, har veket for kristen rutine - for former og det tillærte.

Men opplever du det ikke om igjen også nå, selv som gammel kristen? Herren sender en fomyelse over menigheten, over kristenflokken - en vekkelse. På nytt kommer du inn i lyset og oppgjøret.

Da opplevde du det også i dag i din lille, stille time. Du hadde tid - såpass tid at det ble ganske stille. I denne din ro - i denne stillhet fikk den Hellige Ånd atter herliggjøre Kristus for deg. Og Ånden vitnet om igjen med din ånd at du var et Guds barn. Slik fødes barnefryden igjen og igjen her nede - helt opp i de grå hår - og Sterkest inn mot døden.

Er så jeg som kristen en skikket bolig for den iboende Hellige Ånd?

Det blir vel dette spørsmål som stanser oss til slutt.

Vet I ikke at I er Guds tempel, og at Guds Ånd bor i eder? Om noen ødelegger Guds tempel, ham skal Gud ødelegge, for Guds tempel er hellig, og det er I. [1 Kor 3,16-17](#).

For Guds tempel er hellig, og det er I. -

"Hellig", "å hellige" har sin opprinnelse i den gamle pakts offertjeneste. Et lam ble tatt ut av den store fold - utskilt. Deretter ble det ført inn i helligdommen og overgitt til prestene - til alteret - innviet. Utskilt og innviet - det er den dype mening i dette å være hellig - helliget. Vi er tatt ut av den store verdensmasse og overgitt, innviet til Gud.

Er dette sant om meg i dag? Er jeg i sannhet utskilt og innviet? Har det skjedd noe så radikalt med meg som det disse to ord står for? Det som var utskilt, ble tatt vekk, og det som var innviet, kunne ikke tas tilbake. Begge deler smerter. Det smerter å bli skilt ut fra de andre. Og det å være overgitt til alteret er en livslang smerte. Alterne i Skriften er alltid forbundet med smerte, med død. Derfor vil vi helst slippe unna dem. -

Er ditt og mitt hjerte i dag en hellig bolig for Guddommen ved den Hellige Ånd - hellig i den betydning vi nå har talt med hverandre om? Er alle rommene rensset og opplyste? Er alle nøklene utlevert? Eller er der avlåste fløyer hvor vi selv vil herske?

Her er de åpne portene til det rike liv med Herren - og de stengte portene til det fattige og tomme. Den Hellige Ånd - Kristus - kommer ikke inn i ditt og mitt hjerte for å være en beskjeden gjest ved døra. Nei, han kommer inn for å stige opp til tempeltronen, han kommer inn for å bli konge i ditt og mitt liv. Og denne bolig deler han aldri med noen. Han kan vike og gå bort, men dele den - enten det er med meg selv eller det onde _ det gjør han aldri.

Våren 1946 ble jeg bedt om å komme inn på nabofeltet vårt i China for å tale ved en serie møter. Det var en amerikansk misjon som hadde sitt arbeid der. Vi fikk noen underlige dager sammen. Herren tok til å arbeide under møtene. Og blant dem som kom inn i lyset hos Jehova, er det én jeg aldri vil glemme.

Han hette Wan-hsiang (ti tusen yndige dufter) og var tjener hos den amerikanske legen jeg bodde hos. Mannen var oppi årene, og fulgte i grunnen med doktorboligen. Legene skiftet, men denne mannen og hans familie fulgte liksom med huset. For alle var glade i ham, alle likte ham, - en av disse kineserne en setter pris på. En kristen hadde han vært i mange, mange år.

Første dagen ved disse møtene sa legen til ham:

- Nå skal du, Wan-hsiang, prøve å sette til side så mye arbeid du kan, og så gå på møtene.

- Jo, han ville svært gjerne det.

Vi hadde tre møter hver dag. Og jeg husker så godt denne mannen som alltid satt på den fremste benken der på mannssiden. Han satt der med et slikt underlig godt og åpent ansikt rett opp mot plattformen hvor jeg sto. Og det var så godt å ha ham der, syntes jeg, - helt til en dag han bare satt der og så ned i golvet. Jeg fikk ikke hans åpne ansikt en eneste gang under talen. Og hjemme hos doktoren, - han som før alltid møtte meg med et smil og et ord, så nå bare ned eller i veggen når vi møttes.

- Skjønner ikke hva som går av Wan-hsiang, sa doktoren ved bordet.

- Nei, vi andre skjønnte det heller ikke, før en morgen, da vi kom inn til frokost.

Da lå det ved doktorens tallerken et gammelt, gjennomslitt og hullet håndkle. Han tar det opp. Det var da en merkelig serviett jeg har fått i dag! Men i det samme går døra opp. Wan-hsiang kommer inn, og like bort til doktoren:

- Doktor, det er lenge siden nå, mange år. - Vi vasket klær for dere en dag, kona og jeg. Da så jeg dere hadde så mange fine, amerikanske håndklær, og jeg sa til meg selv: De vil aldri oppdage om jeg tar et. Så tok jeg et, doktor. - Her tok gråten den gamle mannen, men han svelget den igjen:

- Nå, disse dagene når jeg har sittet på møtene, har Jesus talt til meg slik: Du har noe hos deg, Wan-hsiang, som ikke er ditt, noe du tok engang. Du stjal engang fra din herre. Vil du gjøre opp dette nå - få det bort fra min bolig? - Å, jeg har hatt det så vondt disse dagene, doktor. Greidde ikke gå hit inn og si at jeg er en tyv.

- Men nå måtte jeg, ellers får jeg det aldri godt. - Vil doktoren tilgi?

Da så jeg noe jeg aldri vil glemme. Den store, kraftige amerikaneren tok Wan-hsiang i armene sine og trykket ham inn til sitt brede bryst, og de gråt begge. Vi andre omkring bordet gråt med.

Og når legen slipper ham, faller mannen på kne. Vi andre omkring ham. Og så begynner han å takke og prise Gud for seieren. Og noe guddommelig fylte denne brors hjerte. Det var som noe strømmet til ham, og måtte få utløsning. -

Wan-hsiang fikk oppleve en tempel-renselse. Og Herren velsignet ham der.

Da denne hellige stund var over, og vi satte oss til bords, var grøten blitt kald. Men litt senere hørte vi Wan-hsiang syngende utenfor vinduet. Han drev på med noe i hagen. Han sang og han sang, enda han ikke kunne tonen på en eneste av sangene. Men det var noe av jubel i den gamle, hese stemmen der utenfor vinduet. Det var den iboende Ånd som atter vitnet med Wan-hsiangs ånd: Du er et Guds barn!

(Afsnit fra ÅNDENS TEMPEL af Asbjørn Åvik - Gry Forlag 1964 - Shafan 17-02-17)